

EMMA'S EERSTE ZOEN

→ HETTY VAN AAR

STANDAARD UITGEVERIJ

Eerste druk september 2011

Vierde druk augustus 2015

Vijfde druk juni 2018

© 2018 Standaard Uitgeverij nv, Rijnkaai 100/A11, B-2000 Antwerpen
en Hetty van Aar

www.standaarduitgeverij.be – info@standaarduitgeverij.be
www.hettyvanaar.nl

Coverontwerp, illustraties en boekverzorging: Ruthje Goethals
Coverillustratie Emma gebaseerd op een concept van Cécile Hudrisier,
met toestemming van Cécile Hudrisier

ISBN 978 90 02 26632 4

D/2018/0034/212

NUR 283

Elke overeenkomst met bestaande personen of situaties berust op toeval.

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

De grote, roze koffer stond open op het bed. Emma stopte nog een extra paar sokken in een hoekje en keek op haar lijstje. Alles wat ze nodig had voor haar werkweek met de klas was ingepakt. Voor de zekerheid keek ze nog eens haar kamer rond. Haar lipgloss en haar mascara! Je wist maar nooit... Ach, welnee, die had ze helemaal niet nodig. Van maandag tot en met zaterdag gingen ze met de hele klas naar een landgoed, ver van de bewoonde wereld, om hout te hakken, beestjes te bekijken en de bodem te onderzoeken. Daar had je geen make-upspullen bij nodig. Met een gerust hart klapte Emma haar koffer dicht. Meteen zoemde haar telefoon. 'Hoi, Em, kom je me helpen?' vroeg Eline. 'Ik krijg mijn koffer niet dicht.' 'Ik kom er nu aan', beloofde Emma.

Zij was niet de enige die kwam helpen, zag ze even later. De fietsen van Yelien en Ellen stonden al in de voortuin bij Eline geparkeerd. En juist toen Emma haar vinger op de deurbel wilde drukken, kwam Kato aanracen. 'Wacht, Em, ik kom eraan!'

Elines koffer was van een reuzenformaat. 'Als jullie er samen bovenop gaan zitten, maak ik hem snel dicht', stelde Eline voor.

Dat was makkelijker gezegd dan gedaan. Het was nog een hele toer om met zijn viereen op een niet-passend deksel te gaan zitten.

'Jouw matras wiebelt zo', giechelde Emma.

Maar Yelien schudde haar hoofd. 'Het ligt aan de koffer, die zit veel te vol.'

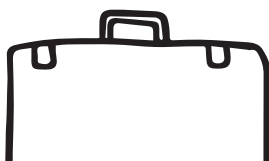
'Ja, nu je het zegt...' vond Eline.

'Wat zit er allemaal in?' vroeg Kato.

'Gewoon, de spullen die op het lijstje stonden', mompelde Eline.

'Ik heb lang zoveel niet', zei Emma. 'Mijn koffer is een stuk kleiner, maar die kon gewoon dicht.'

Yelien trok het lijstje uit Elines handen. 'Weet je zeker dat je je niet vergist hebt? Wacht, ik kijk wel even.' En zonder een antwoord af te wachten viste ze een paar roze, rubberen laarzen met lila bloempjes uit de koffer. 'Een paar laarzen, dat klopt. Een paar buitenschoenen...' Ze pakte een paar zwarte enkellaarsjes beet. 'Buitenschoenen doe je aan, dat scheelt weer.'

Schoenen of slippers voor binnen...' Yelien kwam twee gebloemde sneakers tegen, een paar zilverkleurige ballerina's, twee teenslippers, een paar witte, wollen sloffen in de vorm van pluizige konijntjes, een paar warme, hoge laarzen...

Emma giechelde. 'Geen wonder dat jouw koffer niet dichtgaat. Het lijkt wel of je een maand weggaat.'

'Alsjeblieft niet!' schrok Eline. 'Zes dagen vind ik meer dan genoeg. Zullen we wat drinken? Ik heb zoiets leuks, dat moeten jullie zien. Die koffer komt straks wel, of anders morgen.'

'Eerst die koffer', zei Yelien streng. 'Stel je voor dat je de bus mist!'

Eline keek alsof ze het een geweldig idee vond om de bus te missen. 'Als dat zou kunnen! Ik zie er als een berg tegen op. Kikkervisjes vangen en torretjes onder een vergrootglas bekijken... jakkes! Dat lijkt me doodeng.'

'Het wordt super!' sprak Kato haar tegen.

'Dit wordt de week van je leven!' zei Emma.

Maar haar stem klonk alsof ze er zelf nog niet helemaal zeker van was. En dat was ze ook niet. Aan de ene kant vond ze het geweldig om met haar klas op schoolkamp te gaan. Aan de andere kant vond ze het ook een beetje griezelig, al kon ze niet precies uitleggen waarom.

Kato merkte niets van de twijfels van haar

vriendin. ‘Weet je wat ik zo leuk vond? Dat we met de hele klas mochten stemmen wat we het liefst aten. Zo hebben we mooi onze eigen menulijst voor deze week gemaakt. En weet je wat ik ontdekte? Iedereen heeft wel iets dat hij niet lekker vindt.’ Opeens was ze stil. Met glimmende pretoogjes keek ze haar vriendinnen aan. ‘Ruben lust geen worteltjes, zei hij. Weet je wat ik heb gedaan? Ik heb een hele bos wortels ingepakt. Die wil ik in Ruben zijn bed stoppen, in zijn schoenen, in zijn rugzak... Zo zal hij de hele week aan worteltjes denken.’

Eline rolde met haar ogen. ‘O, Kato! De jongens hebben een aparte slaapzaal en die is verboden voor meisjes.’

‘Wacht maar af!’ beloofde Kato.

‘Maar eerst die koffer’, zei Yelien. Samen met Emma kiepte ze de grote koffer leeg. Emma kreeg het lijstje en wat zij voorlas stopte Yelien in de koffer.

Nog geen tien minuten later zat alles wat er op het lijstje stond in de koffer.

‘Weet je zeker dat je niets vergeten hebt?’ vroeg Eline bezorgd. ‘Er is nog zoveel plaats over.’ ‘Alles zit erin’, zei Yelien.

PAKLIJST

- ☐ genoeg lange en korte broeken
- ☐ genoeg shirts met lange en korte mouwen
- ☐ ondergoed
- ☐ veel sokken, voor als je natte voeten krijgt
- ☐ warme trui
- ☐ pyjama
- ☐ 2 badhanddoeken
- ☐ toiletartikelen
- ☐ laarzen
- ☐ schoenen voor buiten
- ☐ slippers of stoffen
- ☐ jas
- ☐ regenpak
- ☐ een gezelschapsspel
- ☐ een leesboek
- ☐ zakgeld, niet meer dan 10 euro
- ☐ schrift en pen om een werkboek bij te houden
- ☐ slaapzak
- ☐ lunchpakket voor de eerste dag

Zaklampen en zakmessen zijn verboden om mee te nemen.

‘O fijn, dan kan mijn beautycase wel mee’, vond Eline.

‘Beautycase?’ Emma keek verbaasd. ‘Ik heb mijn make-upspulletjes juist thuisgelaten. Die heb je toch niet nodig bij de werkweek, dacht ik.’

‘Natuurlijk wel, vrijdag hebben we toch een slotfeest’, zei Eline. ‘Maar nu moeten jullie echt gaan zitten, want ik heb zoiets moois. Kijk!’ Emma keek naar de set prachtige kaarten in Elines hand. ‘Wat mooi! Dat zijn toch geen gewone speelkaarten?’

Eline schudde haar hoofd. ‘Dit zijn geen gewone speelkaarten. Ik kan er je verleden, je heden en je toekomst mee zien. Maar eh... nu nog niet, dat moet ik nog leren. Als je wilt, mag je een kaart trekken. Dan kan ik jou vertellen wat je te wachten staat.’

‘Spannend!’ zei Kato. ‘En het is nog handig ook. Kun je ook zien wat voor een weer het wordt?’

‘Nee, ik ben geen weerstation’, zei Eline kribbig. Kato trok een kaart uit de stapel die Eline haar voorhield. ‘Mag ik al kijken?’

Eline knikte. ‘Natuurlijk mag je kijken.’

Kato keek van haar kaart naar haar vriendinnen. ‘Laat eens zien wat je hebt’, drong Eline aan. Aarzelend hield Kato haar kaart omhoog. ‘Ik heb harten tien.’

Eline knikte. ‘Met een hond erop. Dat is een heel mooie kaart. Die staat namelijk voor trouwe vriendschap en eh... Even in mijn boekje spieken, ik weet nog niet alle betekenissen uit mijn hoofd.’ Ze bladerde haastig in een klein boekje. ‘Ach, hoe kon ik dat vergeten! De hond staat voor trouwe vriendschap en

waakzaamheid.'

'Dat vind ik wel bij Kato passen', zei Yelien bedachtzaam. 'Is dat toeval? Of is het echt waar wat er in die kaarten staat?'

'Probeer zelf maar.' Met een zwierig gebaar hield Eline de kaarten pal voor het gezicht van Yelien. Met zachte dwang duwde Yelien de hand wat op afstand, toen trok ze een kaart.

'Kijk, ik heb ruiten zeven, een kaart met vogels. Dat betekent vast dat ik van de natuur houd.'

'Nee', schudde Eline haar hoofd. 'Deze vogels hebben een andere betekenis. Ze staan voor moeilijkheden en meevallers.'

'Moeilijkheden?' vroeg Yelien.

'Dat is niets om je zorgen over te maken', zei Eline snel. 'Na de moeilijkheden komen de meevallers en die maken alles weer goed. Maar jouw kaart betekent meer. De vogels brengen je inspiratie. En... je krijgt een bijzonder telefoontje.'

'Mmm...' Yelien klonk aarzelend. Aan haar gezicht kon je zien dat ze niet goed wist wat ze daarvan moest denken.

'Het is altijd fijn als je inspiratie krijgt', troostte Emma haar.

'Ik vind een bijzonder telefoontje ook wel spannend', zei Ellen. 'Jullie niet?'

'Dat is zeker spannend', gaf Yelien toe. 'Ik vraag me af wie me zal bellen.'

‘Dat merk je vanzelf wel’, zei Eline.

‘Kun je er nog iets meer over vertellen?’ vroeg Yelien. Ze hield haar kaart omhoog in de richting van Eline. ‘Weet je misschien van wie dat bijzondere telefoontje komt?’

Eline keek krampachtig naar de kaart. Toen schudde ze haar hoofd. ‘Ik weet het echt niet.’ ‘Jammer’, zuchtte Yelien. ‘Ik was benieuwd.’ Het leek wel of Eline opeens terugkrabbelde. ‘Ik weet het niet helemaal zeker, van dat telefoontje. Maar die moeilijkheden en meevallers kloppen in elk geval wel, denk ik...’

‘We zullen zien,’ zei Yelien. ‘Ik vind dat jij nu zelf maar eens een kaart moet pakken. En niet smokkelen.’

‘Er valt niets te smokkelen’, antwoordde Eline. ‘Hier, als je wilt mag je de kaarten nog eens extra schudden.’

Yelien nam de stapel kaarten van Eline aan en schudde, schudde, schudde... ‘Zo, nu mag jij er een pakken.’

Eline schoof naar het puntje van haar bed. Langzaam trok ze een kaart uit de stapel die Yelien haar voorhield. ‘Ruiten zes’, zei ze terwijl ze de kaart omhooghield. ‘De kaart met de klaverblaadjes. Mmm, dat had slechter gekund.’ ‘Vertel!’ drong Emma aan.

Alle ogen waren nu gericht op Eline.

‘De kaart met de klaverblaadjes staat voor stil

geluk', begon Eline.

'Dat klinkt ook al zo romantisch', zuchtte Emma. 'Stil geluk... dat zou ik ook wel willen. Ik weet alleen niet of ik dat lang stil zou kunnen houden. Ik ben bang dat ik zoiets meteen aan jullie wil vertellen.'

'Dan is het geen stil geluk meer,' zei Kato, 'want dan weten wij het.'

'En verder, Eline?' vroeg Yelien. 'Betekenen jouw klaverblaadjes nog meer?'

Eline knikte. 'Ze brengen hoop en een verrassing.'

'Wat voor een verrassing?' vroeg Yelien.

Eline haalde haar schouders op. 'Dat weet ik ook niet. Ik moet gewoon afwachten, net als bij jouw telefoontje.'

'Ik heb een idee', zei Emma. 'We schrijven de boodschap van de kaarten op in ons dagboek, dan kunnen we later controleren of het klopt wat de kaarten zeiden.'

'Dat vind ik een goed idee', zei Yelien. 'Waar is het dagboek? Dat heb jij toch, Eline?'

Eline sprong op. 'Ik heb ons dagboek onder een stapel kleren verstopt. Dan weten we zeker dat niemand het leest als we weg zijn.' Ze trok haar kast open en haalde hun geheime dagboek met pen tevoorschijn. 'Wie wil het opschrijven?'

'Dat doe ik wel', zei Yelien.

'Wie wil er nog een kaart pakken?' vroeg Eline.

‘Ik!’ riepen Ellen en Emma tegelijk.

‘Jij mag wel eerst’, bood Emma aan.

‘Goed’, zei Ellen en ze trok een kaart. ‘Ruiten aas,’ liet ze zien, ‘met een grote zon erop. Dat betekent vast dat we mooi weer krijgen tijdens de werkweek.’

Eline schudde haar hoofd. ‘Nee, maar jouw toekomst ziet er wel zonnig uit, want deze kaart betekent: het geluk lacht je toe.’

‘Een beetje geluk kan ik wel gebruiken’, zei Ellen.

‘Een beetje?’ riep Eline uit. ‘Deze kaart brengt je echt een flinke dosis geluk, optimisme en intuïtie.’

‘Bof ik even’, vond Ellen.

‘Jij bent echt een geluksvogel’, zei Emma. ‘Ik hoop wel dat er nog een klein beetje geluk voor mij is overgebleven in die stapel kaarten.’

Eline knikte zelfverzekerd. ‘Natuurlijk wel, pak er maar eentje.’

Emma ging met haar vingers langs de kaarten.

Ze aarzelde even, toen pakte ze een kaart.

‘Ruiten boer!’ Enthousiast stak ze haar kaart omhoog. ‘Met een zeis erop.’

‘Doe die maar weg’, zei Eline kort. ‘Kom, geef hier. Jij mag een nieuwe kaart trekken.’

‘Maar hoezo dan?’ vroeg Emma verbaasd. ‘Ik wil echt geen andere kaart.’

‘Dat wil je wel! Kom!’ Eline trok de kaart uit

Emma's handen. 'Kies maar een andere uit.'
'Eerst zeggen wat die kaart betekent', drong Emma aan.

Alle vriendinnen waren opeens doodstil. Ze keken van Emma naar Eline.

'Wat is er mis met die kaart?' vroeg Yelien ten slotte.

Eline zuchtte. 'Dat is gewoon een heel slechte kaart.'

Nu werd het nog stiller. Je kon geen zuchtje adem meer horen. Ellen was de eerste die zich liet horen. 'Hoe slecht? Het is toch geen kaart over de dood en zo, want dan vind ik er niets meer aan.'

'Ik ook niet', riepen Yelien en Kato tegelijk.

Eline schudde driftig haar hoofd. 'Nee, het is geen kaart over de dood, echt niet. Dat zweer ik plechtig, jullie moeten me geloven.'

'Het is maar een spelletje', suste Emma.

'En toch wil ik weten wat die kaart betekent', hield Yelien vol. 'Ik ook', zei Kato. 'Anders ga ik zelf dingen verzinnen die misschien veel erger zijn dan wat die kaart zegt.'

'Daar heb je wel gelijk in', knikte Emma.

'Misschien is het beter als we weten wat die kaart betekent. En het telt toch niet, want ik mag een nieuwe pakken.'

'Vooruit dan', zuchtte Eline. Haar stem klonk zacht toen ze zei: 'De kaart met de zeis betekent gevaar.'

‘O, dat valt toch wel mee’, zei Emma.

‘Gevaar, een breuk en een overhaast einde’, vervolgde Eline.

‘Dat was het?’ vroeg Emma.

Eline knikte.

‘Dan ben ik wel blij dat ik een nieuwe kaart mag pakken’, zei Emma. ‘Ik zit echt niet op een gebroken been te wachten.’

‘Die breuk hoeft niet per se een botbreuk te zijn’, zei Yelien bedachtzaam. ‘Er kan ook een breuk in vriendschap komen.’

‘Dan breek ik nog liever mijn benen’, zuchtte Emma. ‘Jakkas, wat een kaart. Ik pak gauw een nieuwe.’ Ze sloot haar ogen en gleed met haar vingers langs de kaarten. ‘Deze neem ik’, besloot ze. ‘Dit is een kaart die geluk brengt, dat voel ik gewoon.’ Ze trok een kaart, een kaart met een prachtig hart, en hield die omhoog. ‘Harten boer!’

‘Wat een mooi hart!’ riepen Kato, Ellen en Yelien uit.

Eline sloeg verbaasd haar handen voor haar mond. ‘Een hart! Hoe is het mogelijk! Jeetje, Emma, jij hebt de grootste gelukskaart te pakken!’

‘Vertel gauw’, zei Emma. ‘Hier wil ik alles van weten.’

‘De harten boer is de minnaar’, legde Eline uit.

‘Deze kaart betekent alleen maar liefde en geluk.’

Mooier kan het niet. O, Emma, wat ben jij een geluksvogel. Jij zult binnenkort de liefde van je leven tegenkomen.'

'Wow!' verzuchtte Emma en ze drukte de kaart stevig tegen zich aan. 'Dan mag ik straks echt niet vergeten mijn make-upspulletjes in mijn koffer te stoppen.'

'Je zou er bijna jaloers van worden', zei Ellen.

Yelien knikte. 'Wie zou dat niet willen, de liefde van je leven... Wat fijn voor je, Emmetje.'

'Ik plof nu bijna van nieuwsgierigheid', zuchtte Kato.

'Ik hoop niet dat die liefde lang op zich laat wachten, want veel geduld heb ik niet.'

'Zou het echt waar zijn?' dacht Emma hardop.

'Wacht maar af', beloofde Eline.

'Hoezo? Weet jij er meer van?' vroeg Emma.

'Nee, dat niet', zei Eline.

Yelien klapte het dagboek dicht. 'Zo, dat staat zwart op wit.'

'Mag ik het dagboek meenemen?' vroeg Emma.

'Naar de werkweek?' schrok Yelien.

Emma schudde haar hoofd. Nee, ze wilde het dagboek mee naar huis nemen. Dan kon ze thuis alles nog eens rustig nalezen. Ze nam als eerste afscheid.

Thuis, op haar kamer, pakte ze meteen haar zilverkleurige toilettasje met de lipgloss en mascara en stopte dat in de koffer. Toen sloeg ze het dagboek open en begon te lezen wat Yelien had opgeschreven.

Kato : trouwe vriendschap en waakzaamheid
Yelien : moeilijkheden en meevallers, inspiratie
en een bijzonder telefoontje
Eline : stil geluk, hoop en een verrassing
Ellen : flinke dosis geluk, optimisme en intuïtie
Emma : geluk en de liefde van je leven

Over die foute kaart had Yelien geen woord geschreven. Wat had Eline daar ook al weer over gezegd? Ze liep gevaar, dat had met een breuk te maken en met een overhaast einde of zoiets. Heel even voelde Emma een rilling over haar rug lopen. Toen sprak ze zichzelf ernstig toe. ‘Stel je niet aan, Emma, het was maar een spelletje. Je gelooft toch zeker zelf niet dat Eline de toekomst kan voorspellen?’ Natuurlijk geloofde ze dat niet.

